

σφαλῶς τὸ συμβᾶν εἰς Ἀντιόχειαν, τότε φονεύσατε τὸ τέκνον τῆς Βερενίκης. Γνωρίζεις, Λυσίμαχε, τὴν ἀμοιβὴν ἣν σοι ὑπεσχέθη, τὴν Μικρὰν Ἀσίαν μέχρι τοῦ Ταύρου.

Ἄφου δ' ἐπραγματεύθησαν ἀκόμη διαφόρους ἄλλας λεπτομερείας τῆς συνωμοσίας ταύτης, ἐπέστρεψαν οἱ ἔμπιστοι εἰς τὸ δεῖπνον, ἐνῶ ἡ Λαοδίκη μετέβαινε εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς ἐν τῷ ὑποίῳ ἐπρόκειτο νὰ ἐορτάσῃ τὴν φαιδρὰν καὶ τόσῳ ἐπιθυμητὴν ἐντάμωσιν μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὅστις τῶρα κατέκειτο βέγγων καὶ κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ἀτμῶν τοῦ οἴνου.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΓΡΟΙΛΛΑΝΔΩΝ ΗΘΗ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Κοπενάγῃ γινομένης νῦν ἐκθέσεως τῶν συλλογῶν, ἃς ὁ πλοίαρχος Χόλμ ἐκόμισεν ἐκ τοῦ ταξειδίου του εἰς τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Γροιλλανδίας, ὁ Δανὸς γεωγράφος Χάνσεν Βλάχοστετ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιστημόνων εἰς γροιλλανδικὰς τινὰς φυλάς τέως παντελῶς ἀγνώστους, ὡς λέγει, οἰκίσσας δὲ περὶ τὸν ὄρμον τοῦ Ἀγκμαγσαλίκ. Ἰδίως ἄξια περιεργίας εἶναι ὅσα ἀνέφερε περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἠθῶν τῶν φυλῶν ἐκείνων.

Οἱ Γροιλλανδοὶ τοῦ Ἀγκμαγσαλίκ ἐντὸς μὲν τῶν καλυθῶν αὐτῶν μένουσιν ὀλόγυμοι (μόναι αἱ γυναῖκες φέρουσι στενὴν ζώνην περὶ τὴν ὀσφύν)· ἐξερχόμενοι δὲ τῶν καλυθῶν φοροῦσι κατὰ μὲν τὸ θέρος δέρματα ψιλὰ, τὸν δὲ χειμῶνα μηλωτάς. Τὰ δερμάτινα ἱμάτια αὐτῶν κοσμοῦνται διὰ κομφῶν ποικιλμάτων, ἀποτελουμένων ἐκ μικρῶν κομματίων δέρματος, φιλοκάλως διηυθετημένων. Τὰ ὑποδήματά των ἔχουσιν ἐπερραμμένην μηλωτὴν. Τὸν χειμῶνα πλὴν τῶν ὑποδημάτων φοροῦσι καὶ δερμάτινα περιπόδια, ἔχοντα ὁμοίως ἐπερραμμένην μηλωτὴν. Οὐκ ὀλίγοι τῶν ἰθαγενῶν φοροῦσι λευκὰς μηλωτάς πολυτιμοτάτας, κατεσκευασμένας ἐκ δέρματος λευκῆς ἄρκτου, καὶ περιτραχήλια ἐκ δορᾶς φώκης, κεκομμένης εἰς λωρίδας στενάς. Οἱ σκούφοί των εἶναι λευκοὶ ἢ κυανοὶ ἐκ δέρματος ἀλώπεκος, ἧς ἡ οὐρὰ καταπίπτει ἐπὶ τῶν ὤμων ἐν εἶδει θυσάνου.

Οἱ Γροιλλανδοὶ οὗτοι ποιοῦνται χρῆσιν καὶ ἀλεξιβροχίων καὶ ἀνθηλιῶν ξυλίνων, ὅπως προφυλάσσονται ἀπὸ τοῦ νιφετοῦ καὶ τῆς ἀνταυγείας τῆς χιόνος. Ἔχουσι δὲ καὶ κτένια κεράτινα διὰ τὴν κόμην αὐτῶν, ἣν κείρουσιν ἢ μᾶλλον περιονίζουσιν, ὅταν μακρυνθῇ ὑπερμέτρως. Τινὲς ὅμως ἀναδοῦσι τὴν κόμην, σχηματίζοντες κόμβον ἐν τῇ κορυφῇ τῆς κεφαλῆς.

Ἡ κοινωνικὴ θέσις τῆς ἐγγάμου γυναικὸς εἶ-

ναι ἀκανόνιστος μέχρις οὗτο γείνη μήτηρ. Διακαέστατον δ' ἔχει πόθον πᾶσα γυνὴ νὰ γεννήσῃ υἱόν, διότι τότε ἡ φυλὴ προσκτᾶται ἓνα ἐπὶ πλέον θηρευτὴν. Ὅπως τύχη τοῦ ποθομένου προσφεύγει εἰς δεισιδαίμονας πράξεις, οἷα εἶναι καὶ ὁ χορὸς τῆς ἐγκύου εἰς τρόπον ὥστε τὰ βήματά της νὰ ἀποτελῶσι σχήματα ἐλικοειδῆ, ἀπαράλλακτα τῷ σχήματι τοῦ ἀριθμοῦ 8. Ὁ τρόπος οὗτος νομίζεται τελεσφόρος, ἐκείνη δὲ ἦτις ἀκριβῶς καὶ μετὰ προσοχῆς χορεύσῃ τὸν ὀκτασχήμονα χορὸν εἶναι βεβαία ὅτι τὸ ἐν τῇ γαστρὶ της ἔμβρυον θὰ μεταπλασθῇ εἰς ἄρρεν.

Ἐντὸς τῶν καλυθῶν οἱ παῖδες διάγουσιν ὀλόγυμοι μέχρι τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους τῆς ἡλικίας. Ἄμα συμπληρώσῃ τὴν ἡλικίαν ταύτην, τοῖς δίδουσιν ἐν βραχίον, ὅπερ θεωρεῖται ὡς ἀναγνώρισις τῆς ἐνηλικιότητος αὐτῶν. Συχνάκις νυμφεύουσι τοὺς δεκατετραετείς παῖδας μετὰ γυναικῶν πρεσβυτέρων τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ὁ γάμος θεωρεῖται ἐγκυρος μόνον ὅταν γεννηθῇ τέκνον. Ἐνίοτε ὁ ἀνὴρ λαμβάνει δύο συζύγους, ὅπως ἔχη δύο κωπηλάτιδας ἐν τῷ κατὰ αὐτοῦ. Ἡ παιδοποιία ἀγάμου δὲν θεωρεῖται ἀτιμωτικὴ· οὐχὶ σπανίως δὲ οἱ ἄνδρες ἀνταλλάσσουσι τὰς συζύγους αὐτῶν. Σπανιώτατον ὅμως φαινόμενον εἶναι ἄνδρες ὑπερβάντες τὴν ἡλικίαν τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν. Ὁ λόγος δὲ τούτου εἶναι, ὅτι εὐθύς ὡς νοσήσῃ τις ἐπικινδύνως ὀφείλει παρακαλούμενος ὑπὸ τῶν οἰκείων νὰ συγκατατεθῇ (καὶ συγκατατίθεται πάντοτε σχεδόν) νὰ αὐτοκτονηθῇ πνιγόμενος εἰς τὴν θάλασσαν. Τοὺς δὲ παθόντας φρονοβλάβειαν φονεύουσι καὶ ἄκοντας οἱ συγγενεῖς. Οἱ νεκροὶ ἐκείνων, ὧν οἱ πρόγονοι ἐπνίγησαν, ῥίπτονται ἐπίσης εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ δὲ ἄλλοι θάπτονται μετὰ τῶν πολυτιμοτάτων ἐργαλείων ἢ ὄπλων των, ἐπιτιθεμένων λίθων ἐπὶ τοῦ πτώματος αὐτῶν.

Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Ἀγκμαγσαλίκ σχεδόν παντελῶς ἀγνοοῦσι τὴν ἀλιευτικὴν τέχνην, τοὺς δὲ ἰχθύς ἐξ ὧν τρέφονται ἀγρεύουσι διὰ κάμακος. Τὰ ὄπλα αὐτῶν, δι' ὧν πορίζονται τὴν τροφήν των, εἶναι βέλη, λόγχοι καὶ κάμακες, ἔχοντα αἰχμὴν ὀστεινὴν ἢ σιδηρᾶν. Γινώσκουσι τὴν χρῆσιν τῶν μετάλλων, τὰ ὅποια προμηθεύονται ἐκ τῶν ναυαγίων τῶν ἐξοκελλόντων εἰς τὰς ἀκτὰς αὐτῶν πλοίων ἢ ἐξ ἀνταλλαγῶν, γινομένων πρὸς τὰς νοτιώτερον οἰκίσσας φυλάς. Κατασκευάζουσι δ' ἐκ τοῦ σιδήρου οὐ μόνον αἰχμὰς ὄπλων, ἀλλὰ καὶ μαχαίρας καὶ καρφοβελόνας. Αἱ καρφοβελόναι καὶ οἱ μαργαρίται θεωροῦνται τὰ πολυτιμότερα τῶν κοσμημάτων. Ἄλλο προσφιλέος κόσμημα αὐτῶν εἶναι περιδέραια ἐκ λωρίδος ἐντέρου, ἐφ' ὧν εἶναι προσηλωμένα ἄκανθα ἰχθύος.

Κατεργάζοντι δὲ καλῶς τὸ ξύλιν· τὰ διάφορα σκευῆ αὐτῶν καὶ οἱ κοντοὶ τῶν δοράτων

καὶ τῶν καμάκων εἶναι ἄριστα γεγλυμμένοι. Τὰ ὀστάρια δι' ὧν κοσμοῦσι τοὺς κοντοὺς ἔχουσιν ἐνίστε σχῆμα φαλακρινῶν ἢ ἰχθύων. Τὸ πῦρ ἀνάπτουσι κατὰ τὸν εἰς τοὺς παλαιοτάτους καὶ τοὺς ἀγρίους λαοὺς συνήθη τρόπον· περιστρέφουσι ταχέως μίαν βάρθρον ἐντὸς τῆς ὀπῆς ἐτέρου ξύλου, μέχρις ὅτου ἀναφλεχθῶσιν ἐκ τῆς προστριβῆς σπινθήρες· διὰ τῶν σπινθήρων τούτων μεταδίδουσι τὸ πῦρ εἰς βρύον ξηρόν, ἐξ οὗ ἀνάπτουσι τὸ λίπος, δι' οὗ φωτίζουσι τὰς καλύβας τῶν ἢ μαγειρεύουσι τὰ φαγητά των.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Γροιλανδίας συνεποσούτο κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1884 εἰς 548 κατοίκους, ὧν 247 ἄρρενες καὶ 301 θήλειες. Ἡ γλῶσσα, ἣν λαλοῦσι, δὲν διαφέρει τῆς τῶν Ἑσκιμῶν, τῶν οἰκούντων τὰ δυτικὰ παράλια.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΝΥΜΦΩΝ

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Γαΐνας, παρωρείας τῶν δυτικῶν Καρπαθίων, εἰς ὕψος πεντακισχιλίων ἢ ἑξακισχιλίων ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τελεῖται ὑπὸ τῶν περιοικούντων Ῥωμούνων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων περίεργος πανηγυρίς. Εἰς τὴν πανηγυριν ταύτην συναθροίζονται ἐκ τῶν περιχώρων αἱ ἐν ὄρα γάμου, ὅπως εὐρωσι σύζυγον. Ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα παρασκευάζονται αἱ νεάνιδες διὰ τὸ τοιοῦτο ταξείδιον, ἐπειδὴ ὀφείλουσι νὰ συμπαραλαμβάνωσι μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὴν προῖκα των· ἐπὶ ἔτη νήθουσι, ὑφαίνουσι, κεντῶσι, βράπτουσι, ἀλλὰ πλὴν τῶν ἔργων τῆς μελλονύμφου, ἢ μήτηρ, ἢ μάμμη, καὶ ἄλλαι συγγενεὶς προσθέτουσιν εἰς τὴν προῖκα τῆς ἐκ τῆς ἰδίας των προικὸς· καὶ πάντα ταῦτα τίθενται ἐν κιβωτίῳ διαγλύφῳ ἢ κοσμουμένῳ διὰ ζωγραφιστῶν ἀνθῶν, καὶ φορτώνονται ἐπὶ τοῦ καλλίστου ἵππου τῆς οἰκογενείας. Συμπαραλαμβάνουσι δὲ καὶ ζῆα ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν οἰκογένειαν, κατ' ἐκλογὴν, καὶ κυφέλας μελισσῶν καὶ διάφορα ἄλλα, τὰ μὲν ὡς ἀποτελοῦντα μέρος τῆς προικὸς, τὰ δὲ πρὸς ἐπίδειξιν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Γαΐνας ἐκάστη οἰκογένεια ἔχουσα κόρην πρὸς ὑπανδρείαν πηγνύει ἰδίαν σκηνήν, ἐν ἣ ἐκτίθενται καταλλήλως τὰ προικῶα καὶ ἐν ἣ οἱ προέχοντες τῆς οἰκογενείας ἄνδρες δέχονται τοὺς ἐπισκεπτομένους, τοὺς θέλοντας νὰ ἴδωσι τὴν νύμφην καὶ τὴν προῖκα. Οἱ ἐπίδοχοι γαμβροὶ προσέρχονται, συνοδευόμενοι ὑπὸ συγγενῶν, ἢ ἂν τοῖς εἶναι δυνατὸν ὑπὸ ἐπισήμων προστατῶν, φέρουσι δὲ μεθ' ἑαυτῶν τὸ ἄριστον τῶν κτημάτων αὐτῶν, συνήθως κομψὴν ἀργυρόχρυσον ζώνην. Ὅταν γείνη ἡ ἐκλογὴ τῆς νύμφης, τελοῦνται παραχρῆμα καὶ οἱ ἀρραβῶνες, εὐλογοῦμενοι ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ὄρει μονάζοντος ἱε-

ρομονάχου. Σπανίως νέα μεταβάσα μετὰ τῆς προικὸς τῆς εἰς τὴν πανηγυριν πρὸς εὐρεσιν γαμβροῦ ἐπανέρχεται ἄπρακτος. Ἄλλ' ὁ λόγος τούτου εἶναι, ὅτι τὰ συνοικέσια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσὶ προσημειωμένα καὶ ἡ μεταβαίνουσα εἰς τὴν πανηγυριν ἔχει τὴν βεβαιότητα, ὅτι τὴν περιμένει ἐκεῖ ὁ μνηστήρ. Αἱ μὴ ἔχουσαι μνηστήρα νεάνιδες δὲν συμπαραλαμβάνουσι συνήθως τὴν προῖκα των, οὐδὲ ἔχουσιν ἰδίαν σκηνήν.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΑΠΛΟΤΗΣ

Ἐκ συγγράμματος ἐκδοθέντος κατ' αὐτὰς ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «*Αὐλικαὶ ἀναμνήσεις ἐκ τῶν χρόνων τοῦ βασιλείως τοῦ Ἀννοβέρου Ἑρνέστου Αὐγούστου*», ἐρανίζομεθα τὰ ἐπόμενα ἀνέκδοτα περὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου τοῦ πρώτου.

Ἐν τινι συνεδριάσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, ἦσαν ἠπλωμένοι ἐπὶ τῆς τραπέζης μεγάλοι γεωγραφικοὶ πίνακες τῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, πάντες δ' ἤκουον μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰς προτάσεις τοῦ Μέτερνιχ, προτείνοντος νέον καθορισμὸν συνόρων καὶ αὐξήσειν τοῦ κράτους διὰ τῆς προσαρτήσεως ἐπαρχιῶν ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος νεωστὶ πλασθέντων βασιλείων. Ὁ αὐτοκράτωρ ἔχων ἐνώπιόν του ἴδιον ἄτλαντα ἐφαίνετο βεβηθισμένος εἰς τὴν μελέτην τοῦ σπουδαιοτάτου ἐκείνου θέματος, ὅτε αἴφνης κλείσας ἀποτόμως καὶ μετὰ κρότον τὸ βιβλίον ἀνεφώνησε. «*Ἐπὶ τέλους, ἰδοὺ!*» Πάντες ἐστράφησαν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἀναμένοντες εὐλαβῶς νὰ ἀκούσῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ, ὃ δὲ Μέτερνιχ ἐτόλμησε νὰ παρακαλέσῃ τὴν Α. Μ. ὅπως εὐδοκήσῃ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν γνώμην του. «*Δὲν ἔχω κάμμιν γνώμην*, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ γελάσας, *νὰ, κυττάξετε, αὐτὴ ἐδῶ δὲν ἤμπόρεσε νὰ μοῦ φύγῃ.*» Καὶ ἀνοίξας τὸν ἄτλαντα ἔδθηε πρὸς τοὺς ἐκθάμβους ὑπουργοὺς του ἀράχνην μικρὰν ἢς ἀπὸ ὄρας παρηκολούθει τὰς κινήσεις ἐν ὅσῳ εὕρισκετο εἰς τὰ ἄκρα τῶν φύλλων, καὶ ἦν ἐθανάτωσε παραχρῆμα κλείσας τὸ βιβλίον, ὅτε ἐτόλμησε νὰ ἐισχωρήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἀπίθανον ὁμῶς φαίνεται ἕτερον ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἀφηγεῖται περὶ τοῦ αὐτοῦ μονάρχου ὁ συγγραφεὺς τῶν *Αὐλικῶν ἀναμνήσεων*. Ἰδὼν ποτε ὁ Φραγκίσκος ἐν τῇ οἰκίᾳ συγγενεὺς τοῦ τινος ἀλυσίδετον μεγαλοπρεπῆ ὄρνιθα, ζωγραφθέντα ἐν τοῖς Καρπαθίοις, ἠρώτησε· «*Τί εἶναι τοῦτο*;

— Εἶναι ὠραῖος ἀετός, Μεγαλειότατε.

— Τί, ἀπὸ τοὺς κοινούς ἀετούς;

— Ὅχι, μεγαλειότατε, εἶναι αὐτοκρατορικὸς.